

Петдесетъ и шестий сонетъ.

Държавенъ храненикъ.

Appetens voluptatum.

Събужда се той късничко, — единъ мекикъ изяда, —
Омива се, изрѣзва си ногтитѣ, — и отива
На работа, — хѣ тамъ, въ една голѣма, нова сграда;
И тамо отъ домашния покой си отпочива . . .

За него длѣжностъ бѣлъ е хлѣбъ — спечеленъ съсъ прозявка;
Той знай едно Искуство: какъ се времето убива;
Държавата за него е като цинцарска лавка;
Хитрецъ, въ тѣзъ лавка на кредитъ той пий и се опива . . .

„ — И съ менъ каквото и безъ менъ, — сѣ сжщата управа:
„Ще лѣжж и ще грабж — па каквото ще да става! — “
Това е *Върую*-то му . . . И лѣже той, и граби, —

Прѣдъ силний — нѣмъ е рабъ, и звѣръ безмилостенъ прѣдъ слабий.
Здравъ, угоенъ, наскоро той на пенсия излѣзва, —
И гордъ, засмѣнъ, за своитѣ заслуги вредъ приказва.

